

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЮ САНАЦІЄЮ ПІДПРИЄМСТВА

За статистичними даними, значна частина вітчизняних підприємств є неплатоспроможними або наближаються до кризи та банкрутства, причиною чого є складні економічні умови в країні.

Криза в економічній літературі, як правило, ідентифікується із загрозою неплатоспроможності та банкрутства підприємства, діяльністю його в неприбутковій зоні або відсутністю у цього підприємства потенціалу для успішного функціонування.

Найбільш вдалим способом виходу підприємства із кризи є застосування системи антикризового управління. На нашу думку, антикризове управління представляє собою цілеспрямовану систему управління, яка має комплексний, системний характер і його головною метою є виведення господарюючого суб'єкта із кризового стану шляхом запровадження санаційних заходів.

Водночас санація підприємства – це загальна кількість заходів, які пов'язані з можливістю усунути підприємство від всіх можливих загроз.

Коли підприємство знаходиться в кризовій ситуації, воно повинно будь-яким способом подолати цей стан. Але у вітчизняних підприємств є недостатньо якісний рівень фінансового менеджменту. Для того, щоб вивести підприємство з кризового стану, керівник повинен оцінити вид та фазу кризи та за необхідності провести фінансову санацію.

Основною та головною метою фінансової санації є можливість покриття поточних збитків і усунення причин їхнього виникнення, поновлення або збереження ліквідності, платоспроможності, зменшення усіх видів заборгованості, поліпшення структури оборотного капіталу і формування фондів фінансових ресурсів, необхідних для проведення санації.

Сьогодні відомо безліч моделей прогнозування банкрутства підприємства, наприклад, такі як: двофакторна модель Альтмана, п'ятифакторна модель Альтмана, модель Таффлера, модель Бівера, модель Спрінгейта, модель Ліса, модель Аргенти, модель Сайфуліна-Кадикова, модель Терещенка. Водночас використання частини із вищезгаданих моделей ускладнено на вітчизняних підприємств з причини неможливості розрахунку низки показників, які є основою для закордонних методик визначення банкрутства, а також їх орієнтації виключно на фінансову звітність інших країн.

Слід відзначити також той факт, що в Україні банкрутство підприємства досить часто виступає й інструментом фальсифікації і зловживання з метою ухилення від сплати податків або для виведення активів підприємства-боржника.

Все вищезазначене вказує на необхідність функціонування в країні ефективного інституту банкрутства, який діє у розвинутих країнах і є необхідним елементом системи державного регулювання економіки. Велике значення має наявність в країні дієвої законодавчої бази щодо банкрутства. Аналіз основних принципів, покладених у основу законодавчих актів, присвячених банкрутству, дозволяє спостерігати зміщення акцентів від самої процедури банкрутства до заходів зі запобігання банкрутства.